

Det vil derfor virke uheldigt, om en udenforstående institution skal kunne sætte et medlem ind i bestyrelsen, selvom valget sker efter forhandling med bestyrelsen.

Der er fra vor side intet at indvende imod, at der, hvis det skønnes ønskeligt, etableres et kommunalt tilsyn udover det af overinspektionen for børneforsørgen udøvede, men et sådant bør føres efter reglerne i forslaget § 129, stk. 3, og ikke gennem et af børneværnsudvalget indvalgt bestyrelsesmedlem.

ad § 127, stk. 1 a. I dette stykke fastholdes stadigt, at afdrag på lån ikke er tilskudsberettigede. Man forstår godt ængstelsen for at gøre afdragene tilskudsberettigede. Den ene grund er frygten for, at de store forsørgsinstitutioner, børnegårde, og kulturcentre, hvis pædagogiske værdier iøvrigt er stærkt omstridte, skal binde altfor store beløb af de til rådighed stående midler. Men det ligger i overinspektionens hænder at begrænse disse meget dyre byggeforetagender. Dernæst frygter man, at private gennem kapitalopsparing kunne tilvende sig de penge, som staten har investeret i institutionen. Dette ville dog let kunne undgås ved at kræve indføjet i institutionens vedtægter en bestemmelse, at de penge, som stat og kommune har investeret i institutionen, såfremt institutionen sælges eller nedlægges, skal bruges til andet forsørgsarbejde, således som foreslået i socialministeriets udkast til bekendtgørelse (betænkningens side 167, § 31, stk. 2).

Det vil, hvis loven vedtages i den forelagte form, blive således, at de institutioner, der indrettes i lejede bygninger og får tilskud af den hele husleje, vil blive betydeligt bedre stillet end de institutioner, hvor en bestyrelse vil tage besværet med at skaffe institutionen dens egen og derved i de fleste tilfælde mere velegnede bygning, i hvilken det private initiativ binder en del penge.

En børnehave til 50 børn vil i lejede lokaler for tiden komme til at give omkring 10 000 kr. i årlig husleje. En sådan børnehave vil få 7 000 kr. refunderet, altså selv skulle udrede 3 000 kr.

Skal en børnehave til 50 børn have eget hus, vil udgiften komme til at ligge på ca. 200 000 kr. Såfremt disse penge skal skaffes således som af lovforslaget foreslået med størst mulige offentlige lån, derefter lån efter boligstøtteloven, vil en sådan institutions forhold blive omtrent således:

1. prioritet 4½ pct.	60 000 kr.,	gennemsnitsafdrag på 43 år	1 395 kr.
Boligstøttelov	110 000 kr.	—	2 550
			ialt 3 945 kr.

Hertil kommer 30 pct. af forrentningen af lånene foruden rentetab af den egenkapital, bestyrelsen sætter i institutionen.

Som det vil ses, vil den første institution komme til selv at udrede 3 000 kr., den sidste en 4 500—5 000 kr.

Overordentlig store vanskeligheder vil der komme, når man nærmer sig den periode, hvor afdragene er den store og renterne den lille del af den årlige ydelse af lånet. Således som stykke 5 er formet, lægges vægten i den grad på, at de flest mulige penge skal lånes, at vi ikke kan se andet end, at loven i væsentlig grad må blive ringere end loven af 1945. Den svækker det private initiativs lyst til at fremskaffe en væsentlig del af anlægskapitalen, samtidig med at den lægger den tunge del af byrderne over på det næste slægtled, der kommer til at trækkes med de store gældsbyrder. Ganske vist kan man henvise til den i §'ens 4. stykke indeholdte bestemmelse om rådighedssummen, men det er i lovforslaget stærkt understreget, at det kun er i de ekstraordinære tilfælde, man må vente tilskud derfra til afdrag, og da navnlig for de bygninger, der er bygget, før tilskud fra boligstøtteloven kunne anvendes. Det er for institutionerne lidet betryggende at være afhængige af mere eller mindre tilfældige årlige tilskud.

ad stk. 6.

Vi så gerne, at bestemmelsen i socialministeriets forslag til bekendtgørelse § 31, stk. 2, optoges i selve loven. Det vil for de kirkelige institutioner findes betryggende, at loven fastslår, at man kan få den fornødne støtte fra stat og kommune som kapitaltilskud, såfremt institutionens love indeholder en bestemmelse om, at en eventuel